

A derű mint orvosság

Motto: „A legjobb módszer önmagunk felvidítésára, ha felvidítunk valaki mását.”
(Mark Twain)

Nem mi mondtuk

„Aki azt mondja, átlát a nőknél, sokat veszít.”

(Groucho Marx amerikai humorista)

„Az egyetlen gondolat, ami megbékít a ténnyel, hogy nő vagyok az, hogy így nem fenyeget a veszély, hogy feleségül veszek egyet.”

(Mary Wortley Montagu angol író)

„Egy nő férfi nélkül olyan, mint egy hát púp nélkül.”

(Graffiti)

„A nők vígaszt nyújtanak, amire nekünk soha nem lenne szükségünk.”

(Don Horold amerikai író)

„A női intuíció több millió éves nem-gondolkodás eredménye.”

(Rupert Hughes amerikai író)

Kora-tavaszi éjszaka

Kora-tavaszi éjszaka.
Alszol – a takarón kezed,
álmodban csillagok fagyott
rügyeit melengeted.

A báz előtti fán, az ágak
közéin: sisakréseken
keresztül bámul ránk a bold –
Isten néz farkasszemét velem?

Gyönyörű oltalmam, a holdfény
dárdája téged nem sebez meg,
mellbimbóid begyekre épült
végvárai a szerelemnek.

Elalszom én is, rettegésemet
lágy szuszogásod szertefújja...
S nyelved és nyelvem lángjai
bolnap összelobbannak újra.

Baka István
a művészeti kuratórium díjazottja

– Egyszerelmű költőként jellemzik Juhász Gyulát, mint-ha minden nőhöz írt verse Anánához, azaz Sárvári Annához szól. Melankolikus, depresszióra hajló, bánatos költőként emlegetik, mintha nem ismerné a humort. A Szonett Júliához című verse rácsafal a Juhász Gyuláról kialakult képre.

„Szép Júlia, te kedves feminista,
Ki könyvet írtál régen Mária
S más asszonyok címén, biz az biba,
Hogy már megint nem mentem, s így a lista,

Nagy bűneim listája, amelyen
A lustaság első helyén virít,
Bővílt. Ez engem szintén nem vidít,
De nálad s Máriánál a heggyelent!

A „bánatos költő” humora

E verset írta egy frissen borotvált
Alanyi költő, hogy ezerkilencszáz
És tizenöt rolt. Váltót nem prológnált,

De sokat költött, főleg verset. Egy gyász
Volt élete. Szerette őt az egyház,
De ő inkább szerette a borókát.”

A Szeged és Vidéke című helyi lap munkatársának, Juhász Gyulának a baráti köréhez tartozott az 1910-es években egy feminista írónő, Vásárhelyi Júlia. Akiről annyit tudunk, hogy neve valószínűleg magyarosított, Hódmezővásárhelyen született 1891-ben. A

Április elseje a bohókás cselszövészek, a tréfás átejtések, a humoros ötletek, a bolondozások napja. Összeállításunkban mégsem könnyfakasztó vicceket kínálunk, csupán pár percnyi felüdülést eme örömködésre csepp okot sem adó időkben. Kínáljuk mindezt Szeged jeles polgárainak közreműködésével, akik valamennyien a nehéz „műfaj” képviselői, s akik most – engedvén csábításunknak – megajándékozzák önöket egy-két derűs, illetve békés perccel.

– Amikor 1975-ben Szeged-re kerültem a Kórleltani Intézet vezetői székébe, munkatársaim és a hallgatók egyaránt árgus szemekkel figyelték, milyen magas mércét állítok eléjük; hiszen szenvedő alanyai lesznek az új tanszékvezető követelményeinek, és alkalmasságát a rigolyáinak is. A mérgetéshez, a kóstolgtatáshoz hozzátartozott, hogy egyik munkatársam megkért, legyek elnököző a vizsgán egy prominens szülő gyermekével, leg-alábbis figyeljek jól oda reá. Jól odakfigyeltem, s az illető megbukott. Ettől kezdve elterjedt, hogy én bizony megbukotom, akiért szólnak. A „rém-tetteimet” fokozandó, egészen fals hírek kaptak szárnyra vizsgakövetelményeimről. A hallgatók egymást sokkolták, gerjesztették. A félelem odáig fokozódott, hogy a gyengébb idegzetűek a pánik uralkodott el, mint azon a medikán, aki a laborban várakozott a vizsgára, s amikor meghallotta, hogy reá került a sor, hirtelen kiugrott az ablakon, s szabá-

A megszökött medika esete a professzorral

A Szegedért Alapítvány tudományos kuratóriumának díjazottja dr. Telegdy Gyula akadémikus, a SZOTE Kórleltani Intézetének igazgató-professzora nem látogatója az írók körében. A professzor úr, aki percig sem tagadja, hogy a vizsgáin nincs pardon, az őt övező legenda kialakulásának stációját jól ismeri.

lyosan elmenekült. Szerencsére a földszinten vagyunk, baja nem esett, s később le is vizsgázott. Ez a történet legendává színesedett az évek során. A hallgatók lassan elfogadták, megszokták a követelményeimet, amelyek ha magasak, akkor a betegek érdekében azok. A kórleltan az a tantárgy, amely a medicina alapjait foglalja magában, ennek elsajátításában nem ismerhetek pardonot, mert a tudásbeli hiányszorosságok később emberéletbe kerülhetnek.

Ha már a kórleltan professzorát is „elcsábítottuk” egy könnyed kis történet erejéig, akkor nem kerülhet el a kérdés: mi zajlik az idegrendszérünkben, amikor nevetünk, amikor jókedvűnek érezzük magunkat?

– Ennek magyarázatára inkább csak teóriák léteznek – válaszolja a professzor úr most már véresen komolyan –, amelyek nagyrészt állatkísérletekre támaszkodnak, s visszanyarodnak Darwinig, aki leírta, hogy az állatoknak is van

Ha észrevételük, véleményük van a **Hölygválasz** bármelyik cikkével kapcsolatban, vagy egyszerűen csak szeretnének nekünk megírni örömeiket, bánataikat, levelüket a következő címre küldjék: „Hölygválasz” Délmagyarország Kft. 6740 Szeged, Stefánia 10. (A közlésre érdemes levelekből minden hónap utolsó szombatján adunk válogatást).
Rovatszerkesztő: Kalocsai Katalin

A lányok sem mind angyalok

A Szegedért Alapítvány társadalmi-állampolgári kuratóriumának díjazottja dr. Szóke Péter ezredes. A városi rendőrkapitányt ezúttal arra kértük, hogy a bűnildözés derűs, (tragikomicus pillanataiból, történeteiből – mert, mint látni fogják, vannak ilyenek – elevenűsen fel nébányat. Olyanokat, amelyeknek az állítólag gyengébb nem képviselői a főszereplői. Íme néhány gyöngyszem Szóke Péter „gyűjteményéből”.

– A kisasszony mivel foglalkozik, mely területen építi a szocializmust? – kérdezték.

– Használtcikk-kereskedő vagyok. Nézzenek rajtam végig...

Csirkepörkölt tarhonyával. Idős asszony adta át szabadulócéduláját Szóke Péternek. A cetlin az állt, hogy a hetvenhez közel járó hölgy tíz évet töltött a rács mögött.

– Kít tetszett megolmni?
– A férjemet.
– Tán nem akarta megenni a csirkepapríkást?

– Honnan tudja? Tarhonyával csináltam, neki meg krumpollal kellett volna. Kivágta az egészet az udvarra. Én meg leszúrtam.

Mese csókkal. A férj gyanútanul ballagott az utcán, és látja, hogy a felesége nagy vehemenciával csókolózik az egyik kapualjban. Odarohant, a fickó, a tettes azonnal kerekelt oldott. Mi történt? – kérdezte az asszonyt. A nő elhagyta, hogy ment az utcán, amikor a férfi megragadta. Csókolózásra kény-

szerítette és volt pofája még megtapogatni is. Ezután a házaspár a rendőrségre ment, ahol előadta az előbbi mesét. Szemérem elleni erőszak miatt tettek feljelentést. Később az asszony kérte a rendőroket, ne nagyon keressék az elkövetőt, mert nem pont úgy történt az eset, ahogy a férjének beadta.

– Nem találtuk meg az elkövetőt. Elvitük a balhét helyette – jegyezte meg mosolyogva Szóke Péter.

V. Fekete Sándor

Évődött egy fiatal lánnyal, egy kolléganővel, akibe nem volt szerelmes. A nők, a kékharsnyák ekkoriban jelentek meg a szerkesztőségekben, a könyvkiadóknál, amit annak idején kuriozumnak, érdekességnek tartottak.

Juhász Gyula Szonett Júliához című versében az öngúnyt is észre kell vennünk. Akkoriban már valóban eljegyezte magát az itallal, ez egy-két év múlva betegségének súlyosbodásához vezetett. Önkritikával és tréfával ütötte el Juhász Gyula ezt az életét végigkísérő nagy gondját...

Szójáték is rejlik a versben, melynek aláírása: Juniperus. Ez a latin neve a gyalogfenyőnek (a borókának).

Ú. I.

A Szegedért Alapítvány fődíjasa, dr. Péter László, a József Attila Tudományegyetem professzora, irodalom- és helytörténész kérésünkre egy Juhász Gyulához kötődő történetet mesélt el.

Juhász Gyula erre a kötetre utal.

Vásárhelyi Júlia a Szegeden 1914-ben alakult feministák egyesületébe elhívhatta Juhász Gyulát valami előadástól, de a költő ott nem jelent meg, mert vagy elfeledkezett róla,

szegedi tisztviselőnk külső munkatársaként frogatot a Szeged és Vidékébe, majd később a Délmagyarországra is. A békcsecsabai Tevan Kiadó 1912-ben megjelentette Vásárhelyi Júlia novelláskötetét Mária és más nők címmel. A szonettben

– vagy nem ért rá, ki tudja. Saját melegségére írta 1915-ben a Szonett Júliához című versét.